

Китоби Дониёл — Рақами дуҷум

Бутпарастӣ

Jeff Pippenger

2023-11-23

Ман ният дорам нишон диҳам, ки чӣ гуна «ҳафт замон»-и Ибодот 26 дар китоби Дониёл «пинҳон, вале дар пеши назар» аст, ва ҳамзамон муайян созам, ки он ба воситаи абзорҳои инсоние, ки Худо ҳангоми пешкаш намудани «он санг»-е, ки дар китоби Дониёл боиси пешпо ҳӯрдан мегардад, ба кор бурд, пинҳон карда шудааст. Барои пайравӣ кардани нури ин пешниҳод, «ростӣ» лозим аст. Маъноӣ ростӣ, ки ман пешниҳод менамоям, чунин муайян мешавад: пайғирӣ ва мутобиқати амалҳо, арзишҳо, усулҳо ва усулҳои шахс бо принципҳои ӯ. Ин тақозо мекунад, ки мо ба он чи дар Каломи Худо ошкор шудааст, пойбанд бошем, ҳатто вақте ки он бо ақидаҳои инсоние, ки ба Каломи Худо мухолифанд, мувофиқат намекунад.

«Ростқавлиӣ саҳт бояд аз ҷониби ҳар як донишҷӯ гиромӣ дошта шавад. Ҳар як ақл бояд бо таваҷҷуҳи пурэхтиром ба Каломи ошкоргардидаи Худо рӯ оварад. Ба онҳое ки ба ҳамин тариқ ба Худо итоат мекунанд, нур ва файз дода хоҳад шуд. Онҳо аз шарияти ӯ чизҳои аҷоибро хоҳанд дид. Ҳақиқатҳои бузурге, ки аз рӯзи Пантикост то имрӯз безътино монда ва нодида будаанд, бояд аз Каломи Худо дар покии аслии худ дурахшанд. Ба онҳое ки Худоро ҳақиқатан дӯст медоранд, Рӯҳулқудс ҳақиқатҳоеро ошкор хоҳад кард, ки аз зехн пажмурда шудаанд, ва ҳамчунин ҳақиқатҳоеро ошкор хоҳад кард, ки қомилан навад. Онҳое ки гӯшти Писари Худоро меҳӯранд ва хуни ӯро менӯшанд, аз китобҳои Дониёл ва Ваҳй ҳақиқатеро берун хоҳанд овард, ки аз Рӯҳулқудс илҳом ёфтааст. Онҳо қувваҳоеро ба амал хоҳанд овард, ки онҳоро фуру нишондан мумкин нест. Лабони кӯдакон кушода хоҳанд шуд, то асрореро эълон кунанд, ки аз зехни одамон пинҳон монда буданд. Худованд чизҳои аблаҳонаи ин ҷаҳонро баргузид, то хирадмандонро расво созад, ва чизҳои заифи ҷаҳонро, то қавиёнро расво созад». Асосҳои таълими масеҳӣ, 474.

Як намунаи равшани ҳам хатои инсоние, ки дар китоби Дониёл ёфт мешавад, ва ҳам нохоҳамии пойбанд мондан ба Каломи Худо, метавон ба вожае ишора кард, ки дар боби ҳаштуми Дониёл «ҳаррӯза» тарҷума шудааст. Росткорӣ тақозо мекард, ки агар Эллен Уайт бар он вожа, чунон ки кардааст, шарҳ дода бошад, мо, ҳамчун Адвентистҳои рӯзи ҳафтум, ки даъво дорем Рӯҳи Нубувватро пос медорем, худ ба худ шарҳи ӯро бар он вожа барои роҳнамоии фаҳмиши худ ба кор барем.

«Пас ман дар бораи “Ҳамарӯза” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсон илова карда шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон мекарданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳамаи онҳо дар бораи назари дуруст ба “Ҳамарӯза” муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844 инҷониб, дар миёни сардаргумӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ дар пай омад.» Review and Herald, November 1, 1850.

Мо метавонистем бар сари ин ду чумла вақти зиёде сарф намоем, зеро вақте ки онҳо ниҳоят дар китоби «Early Writings» ҷой дода шуданд, муҳаррирони инсонӣ барои он чи баён гардидааст, таърифи нодурусте гузоштаанд, вале ин мавзӯи дигар аст. Барои мақсади мо, мо фақат меҳоме ду нуктаро, ки ба мавзӯ дахл доранд, нишон диҳем. Нуктаи аввал ин аст, ки хоҳар Уайт мегӯяд: «калимаи “sacrifice” бо ҳикмати инсон дода шудааст ва ба матн тааллуқ надорад.»

Пас шунидам, ки як муқаддас суҳан мегуфт; ва муқаддаси дигаре ба он муқаддасе ки суҳан мегуфт, гуфт: «То кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронкунанда давом хоҳад кард, то ки ҳам мақдас ва ҳам лашкар зери по поймол гарданд?» Дониёл 8:13.

Ояти қаблӣ саволест, ки ҷавоби ояти чордахумро ба миён меорад, ва он ҷавоб сутуни марказӣ ва таҳкурсии Адвентизмро ифода мекунад. Ва дар ҳуди ҳамон саволе, ки он нури бузургро, ки ҳамчун сутуни марказии Адвентизм тасвир шудааст, ба миён меорад, ба мо маълум карда мешавад, ки ҳикмати инсонӣ бо ворид кардани як калимаи изофӣ ба тарҷумаи оят хато кардааст.

Дар тарҷумаи Китоби Муқаддаси KJV соли 1611 ба маънои воқеӣ садҳо калимаи иловашуда вучуд доранд, аммо танҳо як бор Худо яке аз он садҳо калимаи иловашударо ҳамчун хатокор муайян мекунад. Ва равшан аст, ки ин хатое буд, ки аз ҷониби инсонии он омезиши инсоният ва илоҳият, ки Каломи Худоро ба вучуд овард, падида омадааст. Муҳимтар аз ин он аст, ки агар калимаи иловашудаи «қурбонӣ» боиси фаҳмиши нодурусти оят намегардид, ҳеҷ ниёзе ба ҳеҷ гуна шарҳи илҳомбахш дар бораи он намебуд. Равшан аст, ки чунин таъсир дорад, зеро шарҳи илҳомбахш на танҳо муайян мекунад, ки он калима набояд дар он ҷо бошад, балки ҳамчунин муайян мекунад, ки «онҳое ки нидои соати ҳукмро эълон карданд», аз ҷониби Худованд дар бораи «рӯзона» «нигоҳи дуруст» дода шуданд. Вичдони илмӣ тақозо мекунад, ки мо он ду ҷумларо маҳз ҳамон гуна ки навишта шудаанд, истифода барем.

Онҳое ки нидои соати довариро эълон карданд, «рӯзмарра»-ро ҳамчун рамзе мешинохтанд, ки бутпарастӣ ё Рими бутпарастро ифода менамояд, вобаста ба заминае ки он дар он ҷойгир аст. Калимае ки ҳамчун «рӯзмарра» тарҷума шудааст, дар китоби Дониёл панҷ бор омадааст. Ҳар панҷ маврид ҳамчун исм мебошанд. Ин калима дар Каломи Худо як саду чаҳор бор омадааст, ва наваду нӯҳ бор ҳамчун сифат ба кор рафтааст, аммо танҳо дар китоби Дониёл он ҳамчун исм истифода шудааст. Мардоне ки Китоби Муқаддаси King James-ро тарҷума карданд, ин калимаро наваду нӯҳ бор ҳамчун сифат дида буданд; аз ин рӯ, вақте ки ба китоби Дониёл расиданд, кӯшиш карданд онро низ ҳамчун сифат гардонанд, то бо ҳамаи дигар мавридҳое ки он ҳамчун сифат омадааст мувофиқ бошад. Барои ин кор, онҳо калимаи «қурбонӣ»-ро илова карданд. Аммо Худо, ба воситаи Эллен Уайт, гуфт, ки «қурбонӣ» бояд ҳазф карда шавад, ки ин маъно медиҳад, ки «рӯзмарра» бояд ҳамчун исм фаҳмида шавад.

Онҳое ки дар дохили адвентизм ба машварати Худо дар бораи ин калом муқобил меистанд, ин каломро ҳамчун рамзи хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ таъриф мекунанд, аммо

онҳое ки нидои соати довариро эълон карданд, онро дуруст ҳамчун бутпарастӣ муайян карданд. Адвентизм имрӯз рамзи қудрати шайтонӣро барои муаррифии Масеҳ истифода мебарад!

Тавассути мантиқи ғалати инсонӣ, фаҳмиши ҳақиқии калимае, ки ба сурати «қурбонии доимӣ» тарҷума шудааст, аз адвентизм пинҳон нигоҳ дошта шудааст. Адвентистоне, ки омӯзиши набавии худро бар мавзӯҳои бино мекунад, ки дар тӯли солҳо ба таври тасодуфӣ дар нашрияҳои симоҳаи Мактаби Шанбегии онҳо пайдо мешаванд, бо танбалӣ он чиро, ки тавассути он нашрияҳои симоҳа ба онҳо таҳмил мегардад, фурӯ мебаранд ва он аз ҷониби воизоне низ тасдиқ карда мешавад, ки ҳуди онҳо он дараҷаи росткориро надоранд, ки иҷоза диҳанд ҳар гуна сахме аз шарҳҳои хоҳар Уайт дар бораи ин мавзӯ ба эътибор гирифта шавад.

Таърихи баҳсу мунозира дар бораи «ҳаррӯза» ба нуқтаи гардиш тақрибан соли 1911 расид, замоне ки Хоҳар Уайт бевосита изҳор дошт, ки онҳое, ки фаҳмиши пешқадамонро дар бораи «ҳаррӯза» ҳамчун бутпарастӣ рад карда буданд ва таълим медоданд, ки «ҳаррӯза» хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад, фаҳмиши худро аз «фариштагоне, ки аз осмон ронда шудаанд» гирифта буданд (20 MR 17).

Ҳақиқати «рӯзона» аз ҷониби Хоҳар Уайт ба таври равшан муайян шудааст, ва ӯ таълим медиҳад, ки «фариштагони муқаддас» зехни Уилям Миллерро роҳнамоӣ кардаанд ва «фариштагони аз осмон рондашуда» зехни онҳое роҳнамоӣ мекунад, ки таълим медиҳанд «рӯзона» хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳи осмонӣ ифода мекунад. Ҳақиқати «рӯзона», чунон ки аз ҷониби онҳое, ки нидои соати довариро эълон карданд, баён гардида буд, аз ҷониби Уилям Миллер кашф карда шуд.

«Ман хонданро идома додам ва чуз дар Дониёл ҳеҷ мавриди дигаре наёфтам, ки он [«ҳамешагӣ»] дар он ҷо омада бошад. Пас ман [бо ёрии конкорданс] он суханонеро, ки бо он вобаста буданд, гирифтам: «дур кардан»; ӯ ҳамешагиро дур хоҳад кард; «аз замоне ки ҳамешагӣ дур карда шавад», ва ғайра. Ман хонданро идома додам ва гумон кардам, ки бар ин матн ҳеҷ рӯшноие нахоҳам ёфт; ниҳоят ба 2 Тас. ii, 7, 8 расидам. «Зеро ки сирри бадӣ аллакай амал мекунад; фақат он касе ки ҳоло бозмедорад, бозмедорад, то даме ки аз миён бардошта шавад, ва он гоҳ он шарир ошкор хоҳад шуд», ва ғайра. Ва ҳангоме ки ба он матн расидам, оҳ, ҳақиқат чӣ қадар равшан ва пурчалол намудор шуд! Ана, ҳамин аст! Ин аст ҳамешагӣ! Хуб, акнун, Павлус аз «он касе ки ҳоло бозмедорад», ё монев мешавад, чӣ маъно дорад? Аз «марди гуноҳ» ва «шарир» Поперия дар назар аст. Хуб, пас он чӣ чиз аст, ки намегузорад Поперия ошкор гардад? Чаро, он бутпарастист; пас, «ҳамешагӣ» бояд маънои бутпарастиро дошта бошад». Second Advent Manual, 66.

Он чизе ки дар кашфи Миллер, ки «ҳаррӯза» бутпарастиро ифода мекунад, ба ҳақиқат хушёркунанда аст, ин аст, ки ӯ ҳақиқатро дар қучо ёфт. Ӯ онро дар порчае аз навиштаҳои ҳаворӣ Павлус ёфт, ки дар он Павлус на танҳо «ҳаррӯза»-ро ҳамчун бутпарастӣ муайян мекунад, балки он порчаест, ки нишон медиҳад онҳое ки муҳаббати ҳақро қабул накарданд, ба гумроҳии саҳт дода мешаванд. Қабул кардани «ҳаррӯза» ҳамчун рамзи хизмати маъбадии Масеҳ, яъне он таърифе ки аз фариштагони аз осмон рондашуда омадааст, рамзи онҳост дар

адвентизм, ки ростқавлӣ ва беайбии барои дуруст тақсим кардани каломи ҳақ лозимро надоранд, ва бинобар ин аллакай барои қабул кардани гумроҳии саҳт таъйин шудаанд.

Ман намехоҳам аз мавзӯе, ки мекӯшем муайян намоем, канорагирӣ кунам. Он нукта ин аст, ки «ҳафт замон», ки дар ҳамон рӯёе муайян шудааст, ки дар он «қурбонии доимӣ» ҷойгир аст, бо дасти инсон пинҳон карда шудааст, ҳарчанд он ошкоро пеши назар боқӣ мемонад. Ин фақат намунаи содае буд аз он ки чӣ гуна як хатои инсонии тарҷума, ки асрҳои дарозе пеш рух дода буд ва баъдан дар зехнҳои инсонӣ аз ҷониби фариштагонеро, ки аз осмон ронда шуданд, дасткорӣ мегардад, имрӯз дар ин замони сарнавиштсоз, андаке пеш аз бӯҳрони ниҳой дар поёни ҷаҳон, барои кӯр сохтани зехнҳо нисбат ба ҳақиқате, ки дар асл ошкоро пеши назар аст, истифода бурда мешавад.

Дар давраи соли 1910 исёни «қурбонии доимӣ» нав оғоз меёфт; В. В. Прескотт ва А. Г. Даниэллс дар пешоҳанги кори шайтонӣ меистоданд, ки фаҳмиши бунёдии «қурбонии доимӣ»-ро рад мекард. Мақолаи зерин номае аз ҳамон замон аст, ки дар он хоҳар Уайт ба он назари шайтонӣ мурочиат мекунад, ки «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл хизмати муқаддасгоҳи Масеҳро ифода мекунад. Дар он вақт ин ду мард андешаи онро пеш мебуданд, ки ба китобҳои пешвоёни қадимӣ ворид шуда, фаҳмиши пешвоёнро ба таърифи нави шайтонии худ тағйир диҳанд. Умеди ман ин аст, ки мо ҳангоми хондани ин мақола ростқавлӣ ва вичдони покро ба амал оварем.

«Дар ин марҳилаи таҷрибаи мо, набояд зехни мо аз нури махсусе, ки [ба мо] дода шудааст, то дар ҷамъомади муҳими конфронси мо баррасӣ гардад, дур карда шавад. Ва он ҷо Бародар Даниэллс буд, ки душман бар зехни ӯ амал мекард; ва бар зехни шумо ва зехни Пир Прескотт фариштагоне амал мекарданд, ки аз осмон ронда шуда буданд. Кори Шайтон ин буд, ки зехни шуморо ба канор барад, то нуктаҳои ҳарфҳои хурде ворид карда шаванд, ки Худованд шуморо илҳом набахшида буд, ки онҳоро ворид кунед. Онҳо муҳим набуданд. Аммо ин барои кори ҳақиқат аҳамияти бисёр дошт. Ва андешаҳои зехни шумо, агар метавонистед ба нуктаҳо ё ҳарфҳои хурд кашида шавед, ин кори тадбири Шайтон аст. Шумо гумон мекунед, ки ислоҳ кардани чизҳои хурд дар китобҳои навишташуда кори бузурге мебуд. Аммо ба ман супурда шудааст: Хомӯшӣ фасоҳат аст.»

«Ба ман бояд гуфт: Аз айбҷӯй даст кашед. Агар ин нияти иблис танҳо амалӣ шуда метавонист, он гоҳ ба назари шумо чунин менамуд, ки кори шумо аз лиҳози тарҳрезӣ басо аҷоиб шумурда мешуд. Нақшаи душман ин буд, ки ҳамаи хусусиятҳои ба гумон эътирозангезро ба он ҷое оварад, ки ҳамаи табақаҳои зехнҳо бо онҳо мувофиқат намекарданд.

«Пас, чӣ мешуд? Ҳамон коре ба амал меомад, ки шайтонро хуш меояд. Ба бегонагон намоёндагӣ дода мешуд, на дар бораи имони мо, балки маҳз он гуна, ки ба онҳо мувофиқ меомад; ва ин хислатҳои чунин сифатро инкишоф меод, ки боиси ошуфтагии бузург мешуд ва лаҳзаҳои тиллоиро, ки бояд бо ғайрат барои пеши мардум овардани паёми бузург истифода мегардиданд, ишғол мекард. Баёни мо оид ба ҳар мавзӯе, ки бар он кор кардаем, наметавонист ҳама комилан ҳамоҳанг бошад, ва натиҷа ин мешуд, ки

зеҳни имондорон ва беимонон ошуфта гардад. Ин маҳз ҳамон чизест, ки Шайтон тарҳрезӣ карда буд, ки ба амал ояд, — ҳар он чи метавонист ҳамчун ихтилоф бузургнамой шавад.»

«Ҳизқиёл, боби 28-ро бихонед. Инак, дар ин чо як кори бузурге ҳаст, ки дар он рӯхҳои аҷиб метавонанд нақш бозанд. Аммо Худованд коре дорад, ки бояд анҷом дода шавад, то ҷонҳои ҳалокшавандаро наҷот диҳад; ва он ҷойҳоеро, ки Шайтон, дар либоси дигар пинҳон шуда, метавонист ишғол намояд ва ба сафи мо ошуфтагӣ дарорад, ӯ ба камол анҷом хоҳад дод, ва ҳамаи он фарқиятҳои хурд бузург ва намоён хоҳанд гардид.»

«Ва аз ибтидо ба ман нишон дода шуд, ки Худованд на ба пир Даниелс ва на ба Прескотт бори ин корро намодааст. Оё бояд ҳилаҳои шайтон ворид карда шаванд, ва оё ин «Ҳамешагӣ» чунин масъалаи бузурге бошад, ки барои ошуфта сохтани ақлҳо ва монеъ шудани пешрафти кор дар ин давраи муҳими вақт ба миён оварда шавад? Ҳар чӣ набошад ҳам, набояд чунин шавад. Ин мавзӯ набояд матраҳ гардад, зеро рӯхе, ки ворид мешуд, рӯхи манъкунанда мебуд, ва Люсифер ҳар ҳаракатро назорат мекунад. Қувваҳои шайтонӣ кори худро оғоз менамуданд, ва ошуфтагӣ ба сафҳои мо ворид карда мешуд. Шумо даъвате надоред, ки он ихтилофи назареро ҷустуҷӯ кунед, ки масъалаи имтиҳонкунанда нест; балки хомӯшии шумо худ ғасоҳат аст. Ман ин масъаларо ба таври комилан равшан пеши назари худ дорам. Агар иблис метавонист касеро аз миёни мардуми ҳуди мо дар ин мавзӯҳо, чунон ки қасд доштааст, даргир созад, кори шайтон пирӯз мешуд. Акнун кор бояд бе таъхир ба даст гирифта шавад ва ҳеҷ [ихтилофи] назаре баён карда нашавад.»

«Шайтон он мардонеро, ки аз миёни мо берун рафтаанд, барангехта хоҳад кард, то бо ғариштагонии шарир муттаҳид шаванд ва кори моро бо масъалаҳои бемуҳим боздоранд; ва дар ӯрдугоҳи душман чӣ қадар шодӣ [барпо] мешуд. Ба ҳам зич шавед, ба ҳам зич шавед. Бигзор ҳар ихтилоф ба ҳок супурда шавад. Кори мо ҳоло ин аст, ки тамоми қувваи ҷисмонӣ ва қувваи асабҳои мағзи худро сарф намоем, то ин ихтилофҳоро аз миёни бардорем ва ҳама дар ҳамоҳангӣ бошем. Агар ба Шайтон бо тамоми ҳикмати бузургии тақдирнофтааш иҷозат дода мешуд, ки ҳатто андаке дастовезе ба даст орад, [ӯ шод мегардид].»

«Акнун, вақте ки ман дидам, ки шумо чӣ гуна амал карда истодаед, зеҳни ман тамоми вазъият ва натиҷаҳои онро дарбар гирифт, агар шумо пеш рафта, ба он тарафҳое, ки моро тарк кардаанд, ҳатто андактарин имконият диҳед, ки дар миёни сафҳои мо ошуфтагӣ ба вучуд оваранд. Норасоии ҳикмати шумо айнан ҳамон чизе мебуд, ки Шайтон мехост. Эълони баланду пуровозаи шумо зери илҳами Рӯҳулқудс набуд. Ба ман дастур дода шуд, ки ба шумо бигӯям, ки айбҷӯии шумо дар навиштаҳои мардоне, ки Худо онҳоро роҳбарӣ кардааст, аз ҷониби Худо илҳом нагирифтааст. Ва агар ин ҳикмате бошад, ки пир Даниелс ба мардум меод, пас ба ҳеҷ вачҳ ба ӯ мақоми расмӣ надихед, зеро ӯ наметавонад аз сабаб ба натиҷа андеша кунад. Хомӯшии шумо дар бораи ин мавзӯ ҳикмати шумост. Акнун, ҳар чизе монанди айбҷӯӣ дар нашрияҳои мардоне, ки зинда нестанд, коре нест, ки Худо ба ҳеҷ яке аз шумо дода бошад, то анҷом диҳед. Зеро агар ин мардон — пирон Даниелс ва Прескотт — ҳангоми кор дар шахрҳо аз дастурҳои

додашуда пайравӣ мекарданд, бисёре, бисёр касон ба ҳақиқат мутмаин мегардиданд ва имон меоварданд, мардони қобиле, ки [акнун] дар чунин мақомҳо қарор доранд, ки харғиз ба онҳо дастрасӣ пайдо нахоҳанд шуд.»

«Тамоми ҷаҳонро бояд чун як хонаводаи бузург донист. Ва чун шумо чунин чашмаи дониш доред, ки аз он баргиред, пас чаро ҷаҳонро солҳои дароз гузоштаед, то бо шаҳодатҳои, ки Худованди мо Исои Масеҳ додааст, ҳалок гардад? Дини ҳақиқӣ ба мо меомӯзад, ки ҳар марду занро чун шахсе бингарем, ки ба ӯ метавонем некӣ кунем.

«Ин солҳост, ки ба табъ расидааст: “Ақли мутавозин”, шаҳодат ба Пири Андриус. Ақро метавон парвариш дод, то ба қуввае табдил ёбад, ки бидонад кай сухан гӯяд ва кадом борҳоро бардорад ва таҳаммул намояд, зеро Масеҳ Муаллими шумост. Ва ман барои шумо саҳт тарсидам [чун дидам, ки шумо] хиради худро боло мебардоред ва роҳро пеш мегиред, ки ихтилофи назарҳоро ба миён оварад. Худованд мардони хирадмандеро меҳонад, ки ҳангоме ки барои онҳо ҳомӯш мондан ҳикмат аст, ороиши худро нигоҳ доранд. Агар шумо хоҳед марди комил бошед, ба шумо тақдир ба василаи Исои Масеҳ лозим аст. Акнун коре тоза оғоз ёфтааст, ва бигзор ҳикмат дар ҳар хизматгор, дар ҳар раиси конференсия, дида шавад. Аммо дар ин ҷо коре буд, ки шумо мебоист солҳо пеш ба он даст мезадед, дар он ҷое ки ба шумо ниёз буд, то овози худро барои ҳамин қор баланд кунед. Масеҳ ба ҳамаи қавми Худ дастурҳои махсус додааст, ки чӣ бояд кунанд ва аз чӣ қорҳо бояд худдорӣ намоянд. Ва барои мо вақти андаке боқӣ мондааст, то адолати Худовандро ба амал барорем. Шумо метавонед роҳи Худовандро дарк кунед. Ман мақсади шуморо дидам, ки пас аз он ки ба ҳайси президент таъйин шудед, қорҳоро мувофиқи тарҳи худ пеш бурданӣ будед. Шумо гумон мекардед, ки қорҳои аҷоиб анҷом хоҳед дод, ки ин коре мебуд, ки Худо онро ба дасти шумо насупурда буд, то анҷом диҳед. Акнун қори шумо ин нест, ки фишор оваред, балки он аст, ки ҳар зарурати имконпазирро бартараф созед, агар Худованд шуморо барои хизмат пазируфта бошад. Аммо шумо хеле барвақт далел додед, ки ҳикмат ва довари тақдир аз ҷониби шумо зоҳир нагардидааст. Шумо масъалаҳоро бо шиддат пеш овардед, ки пазируфта намешуданд, магар он ки Худованд нур ато кунад.»

«Ба ман дастур дода шуд, ки чунин шитобқориҳо, мисли он ки шуморо ҳатто барои як соли дигар раиси конференсия интихоб кунанд, набояд анҷом меёфтанд. Аммо Худованд аз ин пас ҳар гуна чунин амалиёти шитобқоронаро манъ мекунад, то вақте ки ин масъала дар дуо ба ҳузури Худованд оварда шавад; ва азбаски паём ба шумо расида буд, ки қори Худованд, ки бар дӯши раиси конференсия вогузор шудааст, бисёр масъулияти ҷиддӣ аст, шумо ҳеҷ ҳаққи ахлоқӣ надоштед, ки дар бораи мавзӯи «Ҳамешагӣ» он гуна, ки қардед, якбора аланга занед ва гумон баред, ки нуфузи шумо ин масъаларо ҳал хоҳад қард. Дар он ҷо пир Ҳаскелл буд, ки масъулиятҳои қаронро бар дӯш қашидааст, ва пир Ирвин низ ҳаст, ва қандин мардони дигаре ҳастанд, ки метавонам ном барам, ки масъулиятҳои қаронро бар дӯш доранд.»

«Эҳтироми шумо нисбат ба қаронсолон қучо буд? Шумо чӣ гуна метавонистед бе он ки ҳамаи мардони масъулро барои қаррасии ин масъала қирд оваред, ҳеҷ гуна салоҳиятро ба қор баред? Вале акнун биёед ин масъаларо таҳқиқ кунем. Акнун мо бояд аз нав

баррасӣ намоем, ки оё ин ҳукми Худованд аст, дар рӯ ба рӯи коре ки безътино мондааст, то ғайрати худро барои пеш бурдани кор боз як соли дигар нишон диҳед. Агар шумо бо кӯмаке ки бо шумо ҳамроҳ хоҳад шуд, корро боз як соли дигар пеш баред, бояд дар шумо ва пир Прескотт тағйироте ба амал ояд. Ва дилҳои худро дар ҳузури Худо фурӯтан созед. Худованд бояд дар шумо зоҳир шудани таҷрибаи дигареро бубинад, зеро агар боре ҳам мардон дар айни замони ҳозир ба бозтабдилёбӣ ниёз дошта бошанд, он пир Даниэлс ва пир Прескотт мебошанд.»

«Ҳафт нафар мардоне бояд интиҳоб шаванд, ки аҳли ҳикмат бошанд ва ба воситаи амали ғайзӣ Худо далели бозгашти дубораро [нишон] диҳанд. Зеро ҳар гуна мардоне, ки то ба он ҳад кӯр шудаанд, ки наметавонанд аз сабаб ба натиҷа хулоса бароранд, ба тавре ки мардонеро, ки масъулиятҳои корро ба дӯш доштаанд, ва ин раисони конфронсҳоро нодида гиранд, [ва] мардоне, [ки] беш аз ду сол ин корро пеш бурдаанд, сарфи назар шаванд ва чунин пайомади шитобкоронае рӯй диҳад, ки мардум ҳуди он кореро, ки солҳои дароз пеши назарашон нигоҳ дошта шудааст — кор дар шаҳрҳо — безътиной кунанд, ва ба пиронсолон барои машварат ҳеч, ё бисёр андаке, таваҷҷуҳ [дода] шавад, балки он чизҳоро эълон кунанд, ки худ интиҳоб мекунанд ба мардум диҳанд, худ ба худ шаҳодат медиҳад, ки чунин мардон барои супурдани чунин кори бузург ва аҷоиб беҳатар нестанд.»

«Масеҳ мурда нест. Ў ҳаргиз роҳ нахоҳад дод, ки кори Ў ба ин тарзи аҷиб пеш бурда шавад. Бигзоред китобҳо ба ҳоли худ монанд. Агар ягон тағйир воқеан зарур бошад, Худо ҳамоҳангиро дар он тағйир мутабиқ хоҳад сохт; аммо ҳангоме ки паёме ба одамон бо масъулиятҳои бузурги марбут ба он супурда шудааст, [Худо] садоқатеро талаб мекунад, ки ба воситаи муҳаббат амал намуда, ҷонро пок месозад. Пирон Даниэлс ва Прескотт ҳар ду ба бозтаҷдиди имон ниёз доранд. Кори аҷиб ворид шудааст, ва он бо коре, ки Масеҳ барои анҷом додани он ба ҷаҳони мо омад, ҳамоҳанг нест; ва ҳамаи онҳое ки ҳақиқатан тағйири дил ёфтаанд, корҳои Масеҳро ба ҷо хоҳанд овард.»

«Мо ҳама бояд кореро ба анҷом расонем, ки Падарро ҷалол диҳад. Мо ба бухрон расидаем — ё дар ҳамин замони омодагӣ ба ҳислати Исои Масеҳ мувофиқат намоем, ё кӯшиши он ҳам накунем. Пир Даниэлс, шумо набояд худро озод ҳис кунед, ки овози худро, чунон ки дар ҳолатҳои монанд кардаед, аз баландӣ ба гуш расонед. Ва дарк намоед, ки раиси конфронс ҳоким нест. Ў дар ҳамкорӣ бо мардони хирадманде кор мекунад, ки мақоми раисонро ишғол мекунанд ва Худо онҳоро пазируфтааст. Ў ихтиёр надорад, ки ба навиштаҳои дар китобҳои ҷопшуда, ки аз қалами касоне баромадаанд, ки Худо онҳоро пазируфтааст, даҳлат кунад. Ба онҳо дигар иҷоза дода нашавад, ки ҳукмронӣ кунанд, магар ин ки аз қудрати ҳокимона ва истилогарона камтар зоҳир намоянд. Бухрон фаро расидааст, зеро Худо беҳурмат карда хоҳад шуд.»

«Худованд ба шаҳрҳое, ки дар онҳо коре анҷом дода нашудааст, чӣ гуна менигарад? Масеҳ дар осмон аст. Акнун эътирофи он бояд чунин бошад: “Ҳеч ҳукмронии подшоҳона нест. Ва акнун бухрони ин ҷаҳон аст. Акнун Ман Қудрат ҳастам барои начот додан ё нобуд сохтан. Акнун он вақтест, ки сарнавишти ҳамаи касон дар дасти Ман аст. Ман ҷони Худо додаам, то ҷаҳонро начот диҳам. Ва ‘Ман, агар боло бардошта шавам,’

файзи начотбахше, ки Ман ато хоҳам кард, исбот хоҳад намуд, ки ҳамаи онҳое ки мувофиқи шабоҳати илоҳӣ шакл дода хоҳанд шуд ва бо Ман як хоҳанд буд, ҳамон тавр кор хоҳанд кард, ки Ман бо қудрати файзи кафоратбахши Худ амал мекунам.” Ҳар кӣ хоҳад, [бигузур вай] бо бародарони худ пайванд гирад, то он кореро, ки ба онҳо супурда шудааст, ба ҷо оварад, вақте ки дар ҷойҳои масъулиятнок зери машварате, ки Худованд медиҳад, қарор доранд, ва бо қиддияти бештар бичӯяд, ки дар мувофиқати комил бо Ё амал намояд, Ёе ки ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки ҷони Худро ҳамчун қурбонии комил барои начоти ҷаҳон дод. Ба хизматгузори мо суҳан меғӯям, ки ҳангоме ки онҳо ба кор дар шаҳрҳои мо дохил мешаванд, бигзор оромии муқаддас ҳамроҳи хизмати Қалом бошад. Мо наметавонем бар зехни мардум таъсири дуруст расонем, агар мо... [Сеяки поёнии ин саҳифа ҳолӣ гузошта шудааст.]»

«Аз Рӯзномаи худ нусха мегирам. Ҳақиқате, ки дар Исо аст,—онро баён кунед, дар бораи он дуо гӯед, ҳар калимаро дар соддагии он бовар кунед. Агар иштибоҳот пеши мардоне оварда шаванд, ки аз имон дур шудаанд ва ба рӯхҳои фиребанда гӯш додаанд, мардоне ки чанде пеш бо мо дар имон буданд, шумо аз ин ҷӣ суд хоҳед бурд? Оё шумо дар ҷониби иблис хоҳед истод? Дикқати худро ба саҳроҳое равона кунед, ки ҳанӯз кор карда нашудаанд. Дар пеши мо кори умумичаҳонӣ қарор дорад. Ба ман дар бораи Ҷон Келлогг манзараҳо дода шуданд.»

«Шахсе бисёр ҷолиб андешаҳои далелҳои фиребандаеро, ки ӯ пешниҳод мекард, — ақидаҳое, ки аз ҳақиқати аслии Китоби Муқаддас фарқ доштанд, — намояндагӣ менамуд. Ва онҳое ки гурусна ва ташнаи чизи наве буданд, ақидаҳоеро [чунин фиребанда] пеш мебуданд, ки Элдер Прескотт дар хатари бузург қарор дошт. Элдер Даниэлс дар хатари бузург [буд], ки ба чунин фиребе печида гардад, ки агар ин андешаҳо дар ҳама ҷо баён карда шаванд, он гоҳ ин гӯё ҷаҳони наве хоҳад буд.

«Бале, чунин мешуд, аммо ҳангоме ки зехни онҳо ба ҳамин тарз машғул буд, ба ман нишон дода шуд, ки бародар Даниэлс ва бародар Прескотт ба таҷрибаи худ эҳсосоте бо зоҳири рӯхонӣ[гароёна] медӯзанд ва қавми моро ба сӯи эҳсосоти зебоне мекашанд, ки агар мумкин мебуд, ҳатто баргузидагонро низ фиреб медод. Ман бояд бо қалами худ [ин воқеиятро] баён намоям, ки ин бародарон дар ақидаҳои фиребандаи худ нуқсонҳоеро медиданд, ки ҳақиқатро дар ҳолати номуайянии қарор медод; ва [бо вучуди ин] онҳо [чунин] барҷо меистоданд, гӯё [дорои] фаросати бузурги рӯхонӣ бошанд. Акнун ман бояд ба онҳо бигӯям [ки] вақте ин масъаларо ба ман нишон доданд, ҳангоме ки пир Даниэлс овози худро мисли карнай баланд мекард ва ақидаҳои худро дар бораи «Ҳамешагӣ» ҳимоя менамуд, натиҷаҳои баъдӣ низ пеши назарам оварда шуданд. Қавми мо ба сардаргумӣ гирифтӣ мегардид. Ман натиҷаро дидам, ва он гоҳ ба ман хушдорҳо дода шуданд, ки агар пир Даниэлс безътино ба оқибат чунин таъсир пазирад ва ба худ иҷозат диҳад, ки бовар кунад зери илҳами Худо қарор дорад, бадгумонӣ дар миёни сафҳои мо дар ҳама ҷо кошта хоҳад шуд, ва мо дар ҷое қарор хоҳем гирифт, ки Шайтон паёмҳои худро хоҳад овард. Беимонӣ ва бадгумонии қатъӣ дар зехни одамон кошта хоҳад шуд, ва ҳосили аҷиби шарорат ҷойи ҳақиқатро хоҳад гирифт.—Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.»

Онҳое ки нидои соати довариро расонданд, дар бораи «рӯзмарра» дар китоби Дониёл фаҳмиши дуруст дода шуданд. Тавассути дасти инсонӣ, ки китоби Дониёлро тарҷума карданд, ва баъдан тавассути инсонҳое ки аз ҷониби фариштагони аз осмон рондашуда роҳнамоӣ мешуданд, фаҳмиши дурусти «рӯзмарра» пинҳон гардидааст, ҳарчанд он ошкоро пеши назар аст. Дар китоби Дониёл, ҳангоме ки калимае ки ба сурати «рӯзмарра» тарҷума шудааст, меояд, он калимаи иловашудаи инсонии «қурбонӣ»-ро дар бар намегирад. Дар ояти сездаҳуми Дониёл ҳашт мо яке аз панҷ мавридиро меёбем, ки ин дар китоби Дониёл рух медиҳад. Дар ҳамон оят, «ҳафт вақт»-и Ибодатномаи Аҳди Ловиён бисту шаш низ муайян шудааст, аммо тавассути ҳамон навъи дасткории инсонгароёна он низ дар пеши назар пинҳон карда шудааст.

Мо ин воқеиятро дар мақолаи навбатӣ баррасӣ хоҳем кард.